

Jeg synger julekvad

De gamle julesangene har et ordforråd som ikke alltid er så lett å forstå. Noen ganger kompliserer grammatikken også.

Julen nærmer seg. Kjent og kjær pynt pakkes ut av guldne esker. Julesangheftene som har fulgt generasjonene skal igjen frem i lyset. Hvem husker ikke fra barndommen de merkelige vendingene i de gamle salmene? Engler som dalte ned i «skjul». Hva

skulle de der? Og det uforståelige: Her kommer dine «armer» små. Vi gikk oss over «sjø og land» og møtte der en gammel mann som «spurte så og sagde så». Vi så for oss «sagingen» og fikk ikke alt til å stemme, men etter hvert falt meningen på plass.

«Kling no, klokka! Ring og lokka, Ring og lokka fra tusund tårn!» Dette er en nydelig tekst og en vakker oppfordring. «Kimer, I klokker, ja kimer før dag i det dunkle, Tindrer, I stjerner, som englenes øine kan funkke!» Her er det kanskje vanskeligere å forstå at det dreier seg om en oppfordring.

Imperativ har ikke entalls- og flertallsform i våre dager. Men «kimer» og «tindrer» er imperativ flertall. Kim, dere klokker, tindre, dere stjerner! Først når grammatikken er klarlagt, blir det mulig å forstå innholdet. Og i siste vers bys det opp til feiring: Syng og dans og klapp i hendene!

Vi gjengir her hele salme 111 i Landstads reviderte salmebok (udatert utgave).

Raida Ødegaard

raida.oedegaard@legeforeningen.no
Tidsskriftet

Illustrasjon Aune Forlag/SCANPIX

Tone: Lover den Herre

Kimer, I klokker, ja kimer før dag i det dunkle, Tindrer, I stjerner, som englenes øine kan funkke! Fred kom til jord, Himmelens fred med Guds ord, Æren er Guds i det høie!

Julen er kommet med solhverv for hjertene bange, Jul med Guds barnet i svøp under englenes sange; Kommer fra Gud, Bringer oss glederikt bud, Æren er Guds i det høie!

Synger og leker, og klapper i eders små hender, Menneskebarnene alle til jorderiks ender! Født er idag Barnet Guds velbehag, Æren er Guds i det høie!

Grundtvig